

Det andet hovedformål med en overførsel er en bedre samordning af sygeplejerskeuddannelsen med de øvrige videregående sundhedsuddannelser. Og SF anfører i bemærkningerne til beslutningsforslaget, at Sundhedsuddannelsesrådet for tiden gennemfører en række pilotforsøg med henblik på at gennemføre flere fælleselementer i de forskellige sundhedsuddannelser.

Hertil er at sige, at det nu ikke er helt rigtigt. Det er rigtigt, at Folketingets Uddannelsesudvalg på det møde, som jeg og Sundhedsuddannelsesrådet for snart 3 år siden havde med udvalget, opfordrede rådet til at undersøge mulighederne for at gennemføre et sådant forsøg, men rådets undersøgelser har klart vist, at uddannelserne ingen interesse havde herfor. Tværtimod har alle meldinger gået ud på, at der er et stort behov for kandidatuddannelser, og der er almindelig enighed om, at disse skal være tværfaglige.

Der er også enighed mellem universiteterne og de mellemlange sundhedsuddannelser om, at det vil være nødvendigt med en suppleringsuddannelse til de mellemlange sundhedsuddannelser, formentlig af ca. 1 års varighed, førend en kandidatuddannelse kan påbegyndes.

Rådet har spillet en meget væsentlig rolle i denne proces og er stærkt medvirkende til, at sådanne projekter nu er under udarbejdelse ved flere af de sundhedsvidenskabelige fakulteter og i et samarbejde med de mellemlange sundhedsuddannelser. Og projekterne er støttet med bevillinger, som Undervisningsministeriet har givet i forbindelse med fordelingen af kvalitetsfremmemidlerne.

Det er min opfattelse, at vi gennem dette arbejde nu er kommet et langt stykke fremad mod en større samordning på sundhedsuddannelsesområdet, og efter min mening – og det har jeg også tidligere sagt – kan samordningen på sundhedsuddannelsesområdet bedst klares ovenfra, det vil sige gennem forbedrede efter- og videreuddannelsesmuligheder og ikke gennem det anførte tredje hovedformål med overførelsen, nemlig på længere sigt at gennemføre en fælles bacheloruddannelse for alle videregående sundhedsuddannelser.

Dette er undersøgt, og der er ikke en eneste uddannelse, der kan gå ind for den del. Der er tale om professionsrettede uddannelser, som hver især ønsker at bibeholde deres særlige særpræg.

Som sagt kan jeg ikke se, at en overførelse af sygeplejerskolerne fra amterne til staten løser nogen af de problemer, som forslagsstillerne anfører.

Der kan være andre gode grunde til at samle alle videregående uddannelsesinstitutioner på sundhedsområdet under Undervisningsministeriet, men det hører efter min opfattelse til en anden og større diskussion, som jeg mener vi må tage ved en anden lejlighed.

Til sidst vil jeg blot til orientering oplyse, at jeg er bekendt med, at Sundhedsuddannelsesrådet er ved at lægge sidste hånd på en rapport om dets arbejde siden mødet med Folketingets Uddannelsesudvalg, og når jeg har fået rapporten, vil jeg naturligvis videresende den til udvalget.

Lis Greibe (S):

SF's beslutningsforslag drejer sig primært om overførelse af sygeplejeuddannelsen fra amterne til staten. Formålet med dette skulle være en udvidelse af uddannelseskapaaciteten, en bedre samordning af sundhedsuddannelserne og på længere sigt etablering af en fælles sundhedsbacheloruddannelse.

Det er rigtigt, at regningen for 10 års alt for lille uddannelseskapaacitet under borgerligt styre har meldt sig, og at vi inden for sundhedsområdet har de mest åbenbare flaskehalse.

SF's forslag indikerer, at det er amterne, der helt bevidst har styret og dimensioneret uddannelseskapaaciteten efter det forventede behov, og at staten på et langt bedre kvalificeret grundlag vil kunne undgå en arbejdskraftmangel inden for sundhedssektoren.

Man kan bebrejde amterne, at de ikke har uddannet nok sygeplejersker, men det må dog anføres, at det måske har været svært at forudse den vækst i behovet, vi har oplevet i de sidste 3 år. Men uddannelseskapaaciteten må sættes op. Heri er vi meget enige med SF.

Der er dog en geografisk spredning af kapaacitetsbehovet, og der er amter, der uddanner for få, og som går på strandhugst hos andre amter, og her kunne man eventuelt foreslå at staten gik ind og koordinerede det bedre.

Uddannelseskapaaciteten som helhed er dog øget i de senere år. Stærkt animeret af regeeringsaftalen i 1994 er kapaaciteten blevet udvidet, og fra 1993 til 1996 er den i alt øget med ca. 17 pct.

Men man kan vel ellers sige, at amterne er den del af det offentlige system, der selv har